

– Hej, jag undrar om ni behöver mer personal här?

Stockholm, fyra dagar före julafon och killen i orange t-shirt vid paketinslagningssdisken tittar upp med en stressad blick. Jonna sträcker på sig och försöker se cool och vuxen ut.

– Jag kan börja nu om ni vill.

Hon står på Stadium och det är världens längsta köer framför kassorna, det syns ju tydligt att det behövs mer personal här. Men killen skakar på huvudet:

– Det är inte jag som-

Resten drunknar i larmet från kunder och reklamradio, killens läppar fortsätter röra sig och han pekar mot alla som Jonna trängt sig före, som står och väntar på sin tur att få julklapparna inslagna. Och sen viftar han irriterat med den fastkedjade saxen mot en dörr längre ner i butiken, menar att hon ska fråga där.

Jaha. Okej. Jonna går vidare, hon sätter upp det rufsiga håret i en hästsvans, hittar en dörr som skulle kunna vara den han menade och knackar på. Väntar en stund för att verka väluppfostrad men när ingenting händer rycker hon i handtaget och upptäcker att dörren är olåst.

– Hallå ...?

Det är behagligt svalare och tystare där innanför. En ljus

korridor med dörrar åt båda hållen, varuvagnar med basketbollar, väskor och skridskor längs en vägg men inte en människa någonstrans.

– Hej ursäkra...? Hallå?

Tvekanse tar hon några steg in i korridoren.

Åh, nu: Ett huvud i dörröppningen längst ner, en flinnskallig gubbe med ännu en orange t-shirt, röda kinder och en ny stressad blick mot Jonna.

– Vem är du?

– Jag skulle vilja jobba här.

– Men vem släppte in dig här? Jag är på lunch!

Han pekar på dörren bakom henne och fräser att den var låst, att den i alla fall ska vara det.

– Förlåt- Det var öppet.

Hon tar ett steg bakåt och han hejdar sig lite, torkar sig runt munnen med en servett och frågar mjukare:

– Du vill jobba här? Du menar som extrapersonal i jul...?

Japp. Precis så! Han höjer på ögonbrynen och synar henne noga när hon nickar.

– Men vi ordnade med allt sådant i oktober, varför kommer du nu?

– Jag kan börja direkt, idag.

– Men vi har ingen som har tid att lära upp dig någonting idag...

– Jag kan jobba varje dag fram till julaft-

– Eller ens kolla om vi behöver ha in dig i schemat. Det är bara gallet full rulle här!

Sen försvinner huvudet in i dörröppningen igen.

Tysnad. Tysnad. Ska hon gå nu? Hon står kvar och efter några sekunder stricker han ut huvudet igen, med en irriterad blick och munnen full med mat.

– Dessutom anställer vi inga under sjuorton år på Stadium.

– Men jag är sjuorton. Jag lovar!

Han tuggar ur och skakar på huvudet.

– Åh, kom igen ett annat år, snäckan...

När hon protesterar igen suckar han, tar ett kliv ut i korridoren och följer henne bort till dörren.

Det hjälper att hon fortfarande är så arg.

Hon kommer ut från sportaffären och går mot ett övergångsställe, vänder sig om och ser att det står Hamngatan på väggen där och tänker att hon vandrar runt i ett jävla Monopolspel, det är så det känns.

Och den tanken hjälper också, i så fall var ju misslyckandet inne på Stadium bara ett av många drag i spelet. Monopol har massvis med gator, Stockholm är fullt av affärer och caféer och självklart kommer hon lyckas skaffa sig jobb någonstrans idag.

Haha, runt hörnet står det Sveavägen och hon ser sig om för att memorera hur det ser ut här i verkligheten, hur hon gick för att komma hit från Centralstationen för en stund sen. En stor grå bank, en korvgubbe som står och huttrar vid sin vagn och i mitten av rondellen – en ful glasskulptur.

Man ser nästan inte toppen för den är så hög. Eller kanske för att det snöar så mycket. Jonna tittar nöjt från skulpturen mot Sveavägen, som sträcker sig evighetslångt åt ena hållet, och